

Till
Finska Kadetterna
vid
Kamratfesten
i maj 1898.

HELSINGFORS 1900.
Hufvudstadsbladets Nya Tryckeri.

En tid af id, en tid af fröjd
Det var den tid då än ej böjd
Af år och ånger lifvet log
Och glädjen ut sin rätt den tog,
Då rätt var godt, och godt var rätt
Då man var ung, var finsk kadett.

Hvem minns ej denna tid af guld
Då äfven utan hem och huld
Man hade fullt af huld och skygd
I denna kära, kända bygd,
Där lifvet flöt så lugnt, så lätt,
Så godt och gladt som finsk kadett.

I minnets bok jag velat nu
En sida tyda eller tu,
Du följer mig väl med, kamrat,
Till någon vrå för skymnings prat,
Som brukligt var i forna dar,
Då glad ännu kadett man var.

I minnenas kaleidoskop
Jag sökt att bringa nu ihop
En grupp af bilder enkla, få,
Som lysa emot fonden grå
Af tid, som kär och helig var,
Då namn af finsk kadett man bar!

Välan! hvem følger då mitt tåg
Till murarne vid Bamböls våg!
Där står en grupp af piltar små
I kurtkor med och utan blå
Små axellappar, mössan snedt;
De mönstra just en ny kadett!

Kritik där saknas ej och witz,
Tills ändtligt hastigt på en brits
Vår „privatist“ har slagit ner
Den värste „kritikern“, som ler
Åt honom, som ej vet duell
Bäst som kadett att lefva säll!

Snart följer klippning, tvättning med
Och mätning, vägning, flyttning ned
Till afdelning, hvars chef blott ler
Då han sin „yngste bror“ väl ser
I farfars kurtka styf och stel
Numer kadett till rock och själ!

Sen lyckligt så nu är förbi
En half officiell ceremoni
Tar vård om nya borgaren
„Kamratskapet“ med min af vän,
Ej blott med min, med allvar ock,
Ty nu man bär kadettens rock

Och pilten får i faders plats
Förmyndarfar, därjämt' en sats
Af regler till förhållning strängt,
Hvars innebörd han aldrig tänkt
Har kunnat fattas så honnett
Af den han kallat finsk kadett!

En medlem ny uti ny krets
Han får snart se, att i dess spets
Stå vise högst, kamrater sju,
„De sju“, hvars ring kan gå i tu
Blott när kamratskapet i sär
Går, det som ju så högt oss bär!

Nu börjas arbet, börjas bråk
Och ofta dag syns fylld af tråk
Och tanken flyr till vänner, hem!
Men dragas känslorna till dem,
Då kommer vän, slår sorgen bort
Och snart är glädjen där om kort!

Så flyktar dagen, tiden går:
Af dagar, veckor, blir det år;
Man blifvit yngling, mera djärf
Man skådar kring sig, nya värf
För hågen hägra, alt är smått!
O, att man egde vingar blott!

Fast bojan lätt, dock tung den käns,
Fast frihet fins, den boja näms,
Man längtar ut till världar ny,
Man har en önskan, vill blott fly
Från kåren med dess barbari
Och „lurkar“, harm, pedanteri!

Men kommer stundom frisk en fläkt
Från ljusets härd i morgonväkt
Och strålar klar dess rena ljus
I hjärtat in, då gå i grus
All motstånd's fästen, lätt
Och fri man är en finsk kadett!

O, tid af guld, o lif af frid
Då man af världens id och strid
Knapt visste annat än som ljud
Om dikt och färg och ton och nöd,
Ty älska dikt och diktarätt
Det var man van som finsk kadett!

Och ömma för sin likes nöd
Det lärde man af kronans bröd!
Ja mer, man lärde ock förstå,
Att Finland af sin vakt bör få
Dess hjärta helt, dess kraft, dess blod
Dess lycka, lif och mannamod!

Men frågar du, som ej vår släkt
Har känt och dock helt modigt, käkt
Vår stolthet och vår rätt beler,
Vår kraft och styrka öfverser,
Så gif dig mödan, att en stund
Ledsaga mig i minnens lund!

Jag nämner namn, som nämmts förut
Och nämmts med heder tiden ut,
Du känner dem, du hört dem förr
Jag gläntar blott på minnets dörr!
Men kanske bäst vi sluta den
Ty finsk kadett *är* Finlands vän!

En annan grupp gestalter må
Nu för vårt inre öga stå!
De äro oss fast närmre, de,
Ty de oss tjänt i lust och ve!
Hvem af Er skall då gå i tète
Då vi kadetter nu ha' fête?

Bland hedersmän jag nämner först
Vår käre *Svante*, han var störst
Då hjärtats heder priset får!
Guinchard, kollegan, samma år
Som Svante, lärde oss les moeurs
På franska ock han, men utan börs!

Jag kommer nu till *Jonas*, jag,
Då minnet ger de djärfsta drag
Af näsvist skoj och pojkesträck.
I bredd med oss var maran täck!
Hvad var Isaktschas hjelte, du,
Med *ekot* ditt, mot *va ä tä nu?*

Att glömma *Newton* vore visst
Uti vår teckning en stor brist!
Han var vår skräck, det är väl sant,
Men är och i all tid en pant,
Att grundlighet och allvar strängt
Från kåren ej var utestängdt!

Jag kunde nämna mången en,
Som blott i minnet lefver än,
Men tänker att vi göra bäst
Att sluta dem nu på vår fest
I hågkomst kär för fröjd beredt
Den tid man än var finsk kadett!

Ja, bröder, vänner slutom sist
I minnet dem, som ren vi mist!
Och enoms om att *aldrig* fanns
En *sak*, en *vän*, en *tid*, vår lans
Att bryta för, mer värd och lätt,
Än för vår tid som finsk kadett.

Georg Fraser.